

Ινστιτούτο Φιλοσοφικών Ερευνών

www.philosophical-research.org

Απόστολος Πιερρής

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΚΥΚΛΟΣ ΛΕ'

Συναντήσεις Πατρών

6η

26 Ιανουαρίου 2023

Πέμπτη 26 Ιανουαρίου, 8.30 μ.μ., στο Μέγαρο Λόγου και Τέχνης, Αίθουσα Διαλέξεων, 2^{ος} όροφος, Πλατεία Γεωργίου Α'.

Τρεις είναι οι μεγάλες επαναστάσεις στην διαδικασία πραγμάτωσης των πεπρωμένων του ανθρώπου που αποτελεί την ιστορία. Το βίωμα της Χθόνιας Γονιμότητας, η αρχή της Κυριότητας της Δύναμης και το «τέλος» του Κοσμικού Ανθού. Η γέννα, η βία και το κάλλος. Τέταρτη δεν υπάρχει (και συνεπώς δεν θα υπάρξει).

Ο ρυθμός του χρόνου είναι η τετραμερής περιοδικότητα. Ο νόμος της αιωνιότητας είναι η αφασική τριαδικότητα της φανέρωσης. Η Μονή του Είναι καθεαυτού συνεπάγεται άχρονα την Πρόοδο που εκφράζει τον δυναμισμό του Απόλυτου ως οργασμό Επι-φάνειας. Για να σταθεί η ρεύση της προόδου σε προβολή, χρειάζεται η Επι-στροφή της στην πηγή. Έτσι έρχεται το Είναι καθεαυτό σε ταυτωτική σχέση με τον εαυτό του, **και αυτή η έξοδος (Πρόοδος) του απόλυτου Είναι από την καθεαυτότητά του (Μονή) για να δει τον εαυτό του (Επιστροφή) συνιστά την Φανέρωση του Είναι ως Επιφάνεια του Θεού.** Και ο Κόσμος παράγεται συνιστάμενος από τις άκτιστες ενέργειες του Θεού, το Είναι απο-καλύπτεται στο Φαίνεσθαι.

Όπως στην κοσμική «δημιουργία», έτσι και στην ιστορία. Τετραδικός είναι ο χρονικός ρυθμός της περιοδικότητάς της, όπως τέσσερις είναι οι εποχές του έτους. **Αλλά τριαδικός είναι ο νόμος της ουσίας της.** Και ο νόμος πληρούται

με τις τρεις κοσμοϊστορικές Επανάστασεις που μορφοποιούν την πορεία του ανθρώπου στον χρόνο σε εικόνα της αιωνιότητας. **Τέταρτη δεν υπάρχει. Το «τέλος» της ιστορίας επιτεύχθηκε και τελεσιουργήθηκε τετελεσμένο με το Ελληνικό θάυμα του Κάλλους, ουσίας της Αλήθειας. Αληθινή, αυθεντική αλήθεια, Αλήθεια απο-κάλυψης και φανέρωσης, είναι το εύμορφο, η καλλιστεύουσα Μορφή. Το Κάλλος είναι το φως εκ φωτός.**

Η Επανάσταση του Κοσμικού Ανθού συντελέσθηκε σε δυο ιστορικές φάσεις, στο Κλασσικό και στην Ορθοδοξία. Η διπλόη στον χρόνο αντιστοιχεί στις δυο βασικές υπαρξιακές καταστάσεις της έγχρονης ανθρωπίνης ύπαρξης, στον απατηλό οντολογικό δυισμό της κοσμικότητας. Ο Κόσμος ως «Κόσμος» Κάλλους και ο Κόσμος ως Λαβύρινθος του Άδη. Ο άνθρωπος εν φωτί και ο Άνθρωπος εν σκότει, ο άνθρωπος χαίρων και ο άνθρωπος πάσχων, ο Δωρικός Έρως του κάλλους και ο Ορθόδοξος Σταυρός του πάθους. Ο Δυισμός της ανθρωπίνης εμπλοκής με τον Χρόνο, μετά την τετραφασική περιοδικότητα του κοσμικού και πολιτισμικού ρυθμού του γίνεσθαι, και την Τριαδικότητα της αιωνιότητας. Υπ' αυτό το πρίσμα φωτίζεται και η ιστορική ακολουθία στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία από τον Σεβαστό (Αύγουστο) στον (Φιλέλληνα) Αδριανό και στον Μέγα (Κωνσταντίνο) – ανάπαυση και ησυχασμός της ψυχής, και συνεπώς ευσταθής κατάσταση μεγάλης διαρκείας της ανθρωπίνης κοινωνικότητας, υπό την πίστη της εμπειρίας του Απόλλωνα, του Αντίνοου και του Χριστού.

Μετά την διπλή επανάσταση του κοσμικού ανθού, ο χρόνος είτε σταματάει με την επανάληψη του Ελληνικού Θαύματος, είτε γίνεται αρνητικός με την απομάκρυνση από αυτό. Θετικός δεν μπορεί να είναι γιατί δεν υπάρχει Μετά. Ο μετάνθρωπος της Δύσης είναι η καταληκτική φαντασίωση του Φάουστ: ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός πεθαίνει στο τέρμα του μεγάλου χιλιαστικού ενιαυτού του.

Αντιθέτως το Κεντρικό Σύστημα της ιστορίας ενέμεινε βιωματικά και πολιτισμικά στην ολοκληρία του Θαύματος, και για αυτό δεν θνήσκει αλλά αποτελεί εστία ανανέωσης του ανθρώπου. Ο Σλαβικός κόσμος και η μεγάλη Ρωσία του Ευρασιατικού κορμού βρήκε την πολιτισμική ταυτότητά της στην αυθεντική Ορθοδοξία, άνθισε σε αυτήν και διαρκεί ακινδύνως και παραμετρικά δυναμερά ισχύει. Η ιστορική Ευρώπη όμως πολώθηκε με το αγεφύρωτο χάσμα μεταξύ του συστατικού της βιώματος αφ' ενός και του ανεκπλήρωτου έρωτα του κλασσικού ή του αλείτουργου πόθου της Ορθόδοξης σωτηριολογίας αφ' ετέρου. Δημιούργησε έτσι συνολικά νόθο Ελληνισμό και νόθο Χριστιανισμό. Και τα δύο αυτά πάθη της αποτελούν τις βουλές του Απόλλωνα

και του Χριστού. Αν και στους μεγάλους Ευρωπαίους στοχαστές και καλλιτέχνες προσεγγίζεται η ουσία του Θαύματος του «Τέλους», το μέγα Ευρωπαϊκό χάσμα δηλώνεται προφανέστερα στην ασυμβατότητα μεταξύ του πνεύματος αυτών και του οικείου Δυτικού «επιστημονικού»-τεχνολογικού «πολιτισμού» και της γενικότερης τεχνητότητας του ασύντακτου προς την φύση βίου και χαρακτήρα του Υποκειμένου και της Βούλησής του.

Η θεωρία έχει άμεση σχέση με την ακριβή διά-γνωση της παρούσας συγκυρίας του χρόνου στον κόσμο και την ορθή πρό-γνωση του μέλλοντος για τον άνθρωπο. Ζούμε μια εποχή μεγαμεταβολών, στο μεταίχμιο δύο πολιτισμικών περιόδων, στον χειμώνα του τέλους ενός Μεγάλου Ενιαυτού. Ο Θάνατος του Ευρωπαϊκού πολιτισμού και του ιδεολογήματος της Δύσης, λόγω του αφύσικου χαρακτήρα αυτού του πολιτισμού (θεμελιούμενου στο βίωμα του απομονωμένου από το Είναι Υποκειμένου και της παρά φύσιν μανιώδους Βούλησής του να επιβληθεί επί της φύσης), είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την πορεία του ανθρώπου εν γένει. Απειλεί να συμπαράσχει την οικουμένη σε καταστροφή ανυπέρβλητα ολεθριώτερη από την κατάρρευση του πολιτισμού προς το τέλος της δεύτερης χιλιετίας π.Χ. ή από την αποσάθρωση του δυτικού Ευρωπαϊκού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στο δεύτερο ήμισυ της πρώτης χιλιετίας μ.Χ.

Το ερώτημα του μέλλοντος επί του παρόντος, όπως διεξοδικά και πολλαχού έχω ερμηνεύσει στις σχετικές μελέτες μου, διατυπώνεται ως ένα επίταγμα του παρόντος για την σωτηρία: να παύσουν οι ΗΠΑ να συμπεριφέρονται ως αρχηγός της Δύσης και να αναλάβουν τον οικουμενικό ηγεμονικό ρόλο κατά τον κανόνα της Ρώμης, την ευθύνη δηλαδή του σταθεροποιητού του παγκόσμιου συστήματος τηρουμένης, ενισχυόμενης και αξιοποιούμενης της εγγενούς γεωπολιτικής και πολιτισμικής πολυπλευρικότητάς του.

[Ισχύει διαχρονικά η θέση του Πολύβιου για τα μοναδικά δύο αρχετυπικά σταθερά και ευσταθή συστήματα οργάνωσης της συνύπαρξης σε πολιτική κοινωνία, την Σπάρτη και την Ρώμη, αναλόγως του οριοθετούμενου υπέρτατου σκοπού της ανθρώπινης ύπαρξης, είτε της απόλυτης ελευθερίας από τις ανάγκες του χρόνου για την επιδίωξη της τελειότητας, είτε της αποτελεσματικώτερης διαχείρισης των αναγκών του χρόνου σε μείζονες συσσωματώσεις γεωπολιτικών χώρων συννευουσών σε μια εστία για την ενεργοποίηση ενός επιτυχούς πολλαπλασιαστή της ανθρώπινης ενέργειας και δράσης στην μέριμνα του χρόνου].

Το πρόβλημα των ΗΠΑ συνίσταται στο πότε θα εγκαταλείψουν της Ευρωπαϊκή καταγωγή και συνάφειά των υπέρ του κλασσικού προσανατολισμού των ιδρυτικών πατέρων των, ανάλογα προς την αυτοκρατορική αποστασιοποίηση της Ρώμης από την λατινικότητά της υπέρ του αυθεντικού κλασσικού. Η εξελισσόμενη και επιδεινούμενη διαπάλη δύο γραμμών στην Αμερική, που εκφράζει και τοπολογική και πολιτισμική διαφορά μεταξύ Ευρωπαϊκής και Βαθείας Αμερικής, μεταξύ μεγαλουπόλεων και υπαίθρου, αντιστοιχεί προς τους εμφύλιους της Ρώμης κατά την πορεία της από την εκμεταλλευτική Ηγεμονία προς την επιτυχή Αυτοκρατορία του οικουμενικού συστήματος.

Έτσι, το μέλλον του κόσμου τώρα συνδέεται άμεσα με την απαγκίστρωση των ΗΠΑ από το μυθολογικό ιδεολόγημα περί της Ελληνικής αρχής της Ευρώπης και της Δύσης, και την ανανέωσή των μέσω επαναφοράς προς το συστατικό βίωμα του κλασσικού. (Όπως τραγουδάει τον Αμερικανικό παλληναρισμό ο μεγάλος τους ποιητής Walt Whitman).

Ακριβώς το εγγενές ασύμβατο της Ελληνικής και Ευρωπαϊκής πολιτισμικής ταυτότητας είναι το θεμελιώδες θέμα της προβληματικής του φετινού Κύκλου των συναντήσεών μας της Πάτρας. Και εξ αντιθέτου η οικειότητα του χώρου της καθ' ημάς και περί ημάς ευρύτερης Ανατολής ως πεδίου ενέργειας των αποκαλύψεων του Ελληνισμού στην λειτουργική αυθεντικότητά των.

Μετά τα προλογικά, εισερχόμαστε αυτήν την Πέμπτη στην αναλυτική μελέτη της ουσίας της Επανάστασης του Ελληνισμού. Και πρώτα στην Κλασσική αποκάλυψη. Θα αφιερώσουμε επτά συναντήσεις σε αυτήν την ενδελεχή ανάλυση, υπό τον μερικό τίτλο κατά το Πρόγραμμα:

Η Πρώτη Αποκάλυψη του Ελληνισμού

στον Αξονικό Χώρο

και οι Συναφείς Προσλήψεις της στο Κεντρικό Πεδίο.

Θα αρχίσω την διαπραγμάτευση του κυρίου θέματος με μια συνοπτική ολοκλήρωση αναλύσεων που μας απασχόλησαν τις δύο προηγούμενες Πέμπτες.

Θα παρακολουθήσουμε τις παράλληλες εξελίξεις αφ' ενός στο Κεντρικό Σύστημα της Ιστορίας (Εγγύς και Μέση Ανατολή, Αίγυπτος με τα όρια εκατέρωθεν σε Ιταλία και Περσία), αφ' ετέρου δε στον ίδιο τον Αξονικό χώρο (Πελοπόννησος, Κυκλάδες, Στερεά = Ευρώπη, όπως ορίζεται ο εν κυρία εννοία Απολλώνιος χώρος ήδη με τον Ομηρικό Ύμνο στον Απόλλωνα), από το 3000 έως το 1000 π.Χ. , κατά την διάρκεια της Μεταλλικής Εποχής από την έναρξη μέχρι την κατάρρευση του Συστήματος Ισχύος στην Ανατολική Μεσόγειο με την ενδοχώρα της.

Και με αυτήν την βάση των ενδογενών και παράπλευρων εξελίξεων θα θεμελιώσουμε την απόλυτη ιδιαιτερότητα, την αποκαλυπτική μοναδικότητα της Ελληνικής Αποκάλυψης στον αξονικό τόπο της ιστορίας. Και θα προβώ στην εξήγηση της ουσίας της υπό τον ακόλουθο θεματικό τίτλο:

Το Κάλλος ως Επιφάνεια του Θεού

ή το Απόλυτο Είναι στον Χρονικό Κόσμο

Έρως και Τέλος Μορφής

Η Απολλώνια Αρχή.